Пише: Макарена Видал Лиу
четвртак, 30 новембар 2017 18:42

Током путовања папе Франциска ка југоистоку Азије, једна земља држаће на оку сваки папин гест и детаљ – Кина. Пекинг и Света Столица немају дипломатске односе, али се међусобно пажљиво одмеравају, трагајући за дипломатским приближавањем, што аргентински понтифекс, попут његовог претходника Бенедикта XVI, сматра приоритетом. Све до сада, могућност отопљавања се сударала са једним проблемом до сада нерешивим – непопустљивошћу Ватикана око тога да само папа има моћ да именује бискупе, док Пекинг сматра такву позицију мешањем у његов суверенитет.

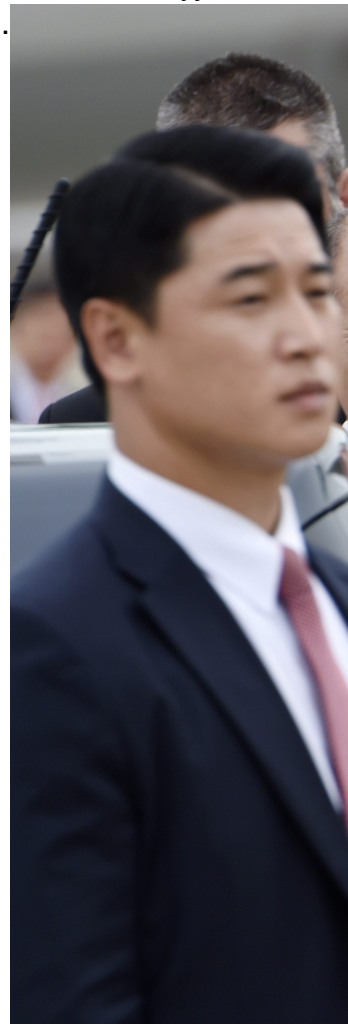

Папа је 2014. године, прекинуо са деценијама захлађених односа, шаљући поздравни телеграм, изнад кинеског ваздушног простора, на свом путу ка Јужној Кореји. У мају ове године, Пекинг је поклонио Ватикану два дела сликара Ђанг Јанга. До сада, Пекинг је слао измешане поруке – ове исте седмице, Кина и Ватикан су се договорили око размене уметничких дела, по четрдесет са сваке стране, за изложбе у својим музејима почевши од марта следеће године. Кина је изјавила, да се нада, да ће овај гест послужити за успостављање узајамног поверења и „допринети нормализацији дипломатских односа“. Ипак, такође исте седмице, процурело је у локалним медијима, да је Пекинг забранио туристичким агенцијама да нуде посете Ватикану. Мада је ова забрана већ постојала раније, није била практикована све до сада.

Разлог ове казне јесте Тајван, којег Кина сматра неотуђивим делом своје територије. Прецизније, то је један од мотива због којих Пекинг опрезно делује око приближавања са Ватиканом и нормализације односа. Света столица је једна од малобројних земаља које дипломатски признају острво као државу.

Зарад успостављања формалних односа, Пекинг захтева од других земаља да се одрекну формалних дипломатских веза са Тајваном. Међутим, Тајван је једна од важних азијских енклава Ватикана – иако свега око 1,55% његове популације или око 300 хиљада житеља исповеда католицизам, присуство Ватикана је видљиво преко универзитета као што су Фужен или Венцао. Потпредседник острва Чен Цјанжењ је католик.

Други велики проблем јесте оно што би се десило са свештеницима и католичким парохијанима унутар Кине који се сукобљавају са кинеским режимом како би одбранили своју потчињеност папи, уместо држави. И такви ауторитети, попут кардинала Јозефа Чена из Хонг Конга, отворено иступају против приближавања Ватикана и Пекинга које би било на уштрб католичких верника у „незваничним храмовима“ или које би резултирало напуштањем Тајвана.

Ватикан мора да искомбинује ове бриге и потенцијал који нуди Кина – најмногољуднија земља света са скоро 1,4 милијарде становника. Док је у Европи и другим деловима света католицизам у стагнацији, а религијска склоност вртоглаво нестаје, друга економска сила света проживљава експлозију заинтересованости за религију.

Кулминација хришћанства

Хришћанство, које је у Кину дошло преко језуитских мисионара Франциска Хавијера и Матеа Ричија, у 16. веку, једва је 1949. године, бројало два милиона верника. Данас, према званичним бројкама, има близу 40 милиона верника у различитим вероисповестима. Међутим, неки стручњаци рачунају, да реална бројка може да надмаши број чланова Комунистичке партије Кине, која има 88 милиона чланова. Ова земља, према проценама професора Јанг Фенгганга, са универзитета Пердју из Индијане, могла би да се претвори у 2030. години, у најмногољуднију хришћанску земљу са 247 милиона верника.

Највећи део кулминације хришћанства у Кини иде на рачун протестантских цркава. Католицизам, који заједно са протестантизмом, исламом, будизмом и таоизмом, представља једну од пет религија које Пекинг званично признаје, зауставио се на око 12 милиона верника. Углавном се преноси генерацијски у руралним областима. Већина практикује веру у незваничним црквама, лојалним папи. Низак наталитет, брза урбанизација и недостатак евангелизације спречавали су да ова конфесија ужива у плодовима експлозије преверавања што су успеле друге вере.

Пише: Макарена Видал Лиу
четвртак, 30 новембар 2017 18:42